

UNABOMBER LA RÖPORTAJ

www.internationala.info

ARKADAŞLAR,
ŞİMDİ DÜNYA ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI DESTEK AĞI VE
VEGANARŞİ FANZİN ADI ALTINDA, TED J. KACZYNSKI İLE
YAPILAN MEKTUP-RÖPORTAJINI YAYINLIYORUZ.
BİR ÇOĞUMUZ (ÖZELLİKLE DE BEN) BU RÖPORTAJDAN
DOLAYI SINIRLENİCEZ AMA TED BU.
KIZDIRMAYA GELMEZ...

12.08.2003

Sevgili Ted,

Türkiye'den kendi adıma ve seni destekleyen herkes adına merhaba!

Uzun zamandır seninle yazışmak aklımızdaydı, çünkü tekno-endüstriyel topluma ve uygarlığa karşı başlatmış olduğun mücadelenin onurlu bir mücadele olduğuna inanıyorduk. Tekno-endüstriyel toplumun değerlerinin ve uygulamalarının gezegeni ve içinde yaşayan bütün canlılara karşı verdiği muazzam boyutlardaki savaş her geçen gün büyümekte ve iliklerimize kadar işlemekte ve sisteme karşı eski köhnemiş hareketleri tarihin çöplüğüne atıp yeni ve topyekün yıkıcı-devrimci bir hareketin zorunluluğunu bize hissettirmektedir. Bu topyekün yıkıcı-devrimci hareketin senin de aktif bir parçası olduğunu düşündüğümüzden iletişimin ve dayanışmanın önemli olduğunu düşünüyoruz.

Yaşadığımız topraklar uygarlığın ilk ortaya çıktığı topraklar olmasıyla beraber toplumun geneli, içinde bulunduğum hareket ve toplumsal ilişkilerle birlikte tekno-endüstriyel sistemin değerleri tarafından neredeyse kör edilmiş olduğundan bu rahatsızlığımızı paylaşacak insanlardan biri olduğunu düşünerekten uygarlık, tekno-endüstriyel sistem karşıtı söylemin, literatürün ve hareketin birlikte bütün gezegene yayılması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu anlamda Türkiye'de uygarlıktan ve tekno-endüstriyel sistemden rahatsız veya karşı olan ve seni destekleyen insanlara ne gibi mesajlar verebileceğin, bazı önemli konularda ne düşündüğünü bizimle paylaşman anlamında röportaj yapmayı düşündük. Böylelikle düşüncelerini net bir biçimde Türkiye'de senin fikirlerini öğrenmek isteyenlere de yardımcı olabilirsin...

Neyse mektubu uzatmadan, Veganarşı Fanzin ve Dünya Özgürlük Mahkumları Destek Ağı adı altında hazırladığımız sorulara cevap vermeni bekliyorum...

Kara/Yeşil selamlar ve sevgiler...

Sevgili kara,

12 Ağustos tarihli mektubuna çok geç cevap verdiğim için üzgünüm. Fakat genelde mektuplara cevap vermekle baya bi meşgulüm ve senin mektubun aceleyle cevap verilemeyecek bir mektuptu, çünkü bazı soruların uzun, karmaşık ve dikkatlice üzerinde düşünülmesi gereken cevapları gerekiyordu. Bu aynı nedenden dolayı, bütün sorularına cevap vermek bana aşırı derecede zamana mal olurdu. Yani sorularının bazılarına -en önemli görünen ve kolaylıkla ve kısaca cevaplanabilen- cevap vereceğim.

- Nerede ve ne zaman doğdun?

Şikago-Illinois (Amerika'da) 22 Mayıs 1942'de doğdum.

- Hangi okullardan mezun oldun?

Illinois'teki Evergreen Park'ta ilk okulu ve liseyi bitirdim. Harvard Üniversitesinden bir diploma ve Michigan Üniversitesinden matematik bölümünde doktorluk ve mastır diploması aldım.

- Ne iş yapıyordun?

Michigan Üniversitesinden doktorluk diplomasını aldıktan sonra, Kaliforniya Üniversitesinde 2 yıllığına bir matematik profesör asistanı oldum.

- Evli miydin, çocuğun var mıydı?

Hiç evlenmedim ve çocuğum yok.

- Sanırım matematikçiydin ve daha önce şimdiki gibi düşüncelerin yoktu. Düşüncelerinde değişikliğe yol açan ne oldu? Sorunun kaynağının uygarlık olduğunu ne zaman düşünmeye başladın? Uygarlığı neden reddettiğini anlatır mısın bize? Ormanda yaşamaya ve eyleme geçmeye ne zaman/nasıl karar verdin?

Bu sorulara tam ve bütün olarak vereceğim cevaplar aşırı derecede uzun ve karmaşık olurdu, ama şunları söyleyeceğim:

Modernliği ve uygarlığı reddetme sürecim 11 yaşımdayken başladı. 11 yaşımdayken içinde Neandertal insanın kalıntılarından yaşamının spekülatif bir anlamaya çalışılması bulunan bir kitabı okuduktan sonra ilkel yaşam biçimine karşı ilgi duymaya başladım. Sonraki yıllarda, 16 yaşında Harvard Üniversitesine girdiğimde, uygarlıktan kaçmayı ve bazı vahşi yerlere gitmeyi hayal ederdim. Aynı dönem esnasında, endüstriyel toplumdaki insanların içinde yaşadıkları koşulları kontrol eden, büyük organizasyonların insafına kaldığı ve özgürlükten yoksun oldukları, bir makine çarkının sadece bir dişlisi konumuna getirildiklerini gittikçe artarak farkına vardıkça modern yaşamdan hoşnutsuzluğum büyüdü.

Harvard Üniversitesine girdikten sonra, bana ilkel insanlar hakkında daha çok bilgi vermiş olan ve onların kırlarda yaşamalarını sağlayan bazı bilgileri elde etmeye bir istek veren bazı Antropoloji kursları aldım.

Örneğin, ilkel insanların yenebilir bitkiler hakkındaki bilgilerine sahip olmayı dilerdim. Fakat yenebilir yabancı bitkiler hakkında kitaplar olduğunu keşfettiğimde iki üç yıl sonrasına kadar bu bilgileri nereden elde edeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Aldığım ilk kitap Euell Gibbons'un The Wild Asparagus (Yaban Kuşkonmazı) oldu ve sonra kolejdeyken okuldan mezun olduğumda yazları her hafta birkaç kere Şikago yakınlarındaki Cook County Orman Korularına yenebilir bitkilere bakmaya giderdim. Önceleri bütün yollardan ve patikalardan uzak ormanın içine yalnız başıma gitmek korkutucu geliyordu.

Fakat ormanı ve içinde yaşayan hayvanları ve bitkileri tanımaya başladığım gibi, yabancılık duygusu yok oldu ve ağaçlık arazide çok çok fazla rahatladım. Ayrıca bütün yaşamımı uygarlık içinde harcamak istemediğimden ve vahşi doğada yaşamak istediğimden kesin olarak emin oldum.

Bu arada, Matematikte durumum iyiydi. Matematik problemlerini çözmek eğlenceliydi, ama derin bir anlamda matematik sıkıcı ve boştu çünkü bana göre onun amacı yoktu. Şayet uygulamalı Matematik üzerine çalışsaydım, nefret ettiğim teknolojik toplumun gelişimine katkıda bulunurdum, böylece sadece saf matematiğe çalıştım.

Fakat saf matematik sadece bir oyundu. Matematikçilerin neden önemsiz bir oyunda bütün yaşamlarını boşa harcamaktan mutlu olduklarını anlamadım ve hala da anlamıyorum. Ben şahsen tamamen böyle bir yaşamdan memnun değildim. Ne istediğimi biliyordum: Vahşi doğaya gitmek ve orada yaşamak.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O günlerde hiçbir ilkelci hareket, hiçbir survivalist yoktu ve Matematikte geleceği parlak bir kariyeri bırakıp orman veya dağlarda yaşamaya giden her hangi birine ahmak veya deli gözüyle bakılırdı. Böyle bir şeyi neden istediğimi anlayabilecek hiçbir kişiyi tanımiyordum. Bu yüzden, kalbimin derinliklerinde, uygarlıktan asla kaçamayacağım konusunda kendimi suçlu hissediyordum.

Çünkü modern yaşamı tamamen kabul edilemez buluyordum, ve 24 yaşında bir çeşit bunalıma girene kadar gittikçe artarak umutsuz hissediyordum: Öyle berbat hissediyordum ki yaşayıp yaşamadığımı umursamıyordum. Fakat bu noktaya ulaştığımda, ani bir değişim gerçekleşti: Yaşayıp yaşamadığımı umursamıyorsam öyleyse yapabildiğim her hangi bir şeyin sonuçlarından korkmamam gerektiğinin farkına vardım. O yüzden ne istersem yapabiliyordum. Özgürdüm! Bu benim yaşamımdaki en büyük dönüm noktamdı çünkü bu şimdiye dek elde ettiğim cesaretin ta kendisiydi. Bu nokta kırlara sonuçlarının neler olabileceğine takmadan yakında gideceğim konusunda netleştiğim zamandı. Biraz para kazanmak için Kaliforniya Üniversitesi'nde 2 yılını öğretmenlik yaparak harcadım, sonra pozisyonumdan istifa ettim ve ormanda yaşayacak bir yer aramaya gittim.

- Ormanda yaşamaya ve eyleme geçmeye ne zaman/nasıl karar verdin?

Bu sorunun son kısmına tam bir cevap vermek çok zaman alacağından, 14 Ağustos 1983'te yazdığım günlükten bir alıntı yaparak kısmi bir cevap vereceğim:

"6 Ağustos'ta doğuya uzun ve çetin bir yürüyüşe başladım. Köşegen Kanyon adı verdiğim bir kanyondaki

gizli kampıma gittim. Bir sonraki gün boyunca orada kaldım. Orada ormanın huzurunu hissettim. Fakat orada birkaç kara üzüm vardı ve bununla birlikte geyikler vardı, çok küçük av hayvanları vardı. Bundan başka, Alabalık Deresinin çeşitli kollarının çıktığı çok güzel ve izole bir plato görelî uzun zaman oldu. Bu yüzden 7 Ağustos'ta o bölgeye yola çıkmaya karar verdim. Krater Dağının civarındaki yollardan biraz geçtikten sonra, Zincir testerelerini duymaya başladım; sesin Rooster Bill Deresinden geldiği anlaşılıyordu. Ağaçların kesildiğini zannettim; durumdan hiç hoşlanmadım fakat platoya vardığımda böyle şeylerden kaçınabileceğimi düşündüm. Oraya yolculuğumda yamaçlardan geçerken, aşağıda önceden orada olmayan yeni bir yol gördüm ve Stemple Deresinden karşıdan karşıya geçmek için yapıldı gözükmekteydi. Bu beni birazcık rahatsız etti. Yine de, platoya devam ettim. Orada bulduğum şey kalbimi kırdı. Plato geniş, çok iyi yapılmış yeni yollarla çaprazlama çizilmişti. Plato ebediyen mahvedilmişti.

Onu kurtarabilecek tek şey şimdi teknolojik toplumun yıkılması olacaktı. Buna tahammül edemezdim. Bu plato bölgedeki en güzel ve en izole yerdi ve burada çok iyi anılarım vardı. “Yollardan biri, birkaç yıl önce uzun bir süre kamp yaptığım ve bir çok mutlu zaman geçirdiğim güzel bir yerin 60 metre içinden geçiyordu. Acı ve öfke dolu bir biçimde geri döndüm ve Güney Humbug Deresinin yakınlarında kamp yaptım...”

Sonraki gün kulübemi yapmaya başladım. Rotam beni geçmişe güzel bir yere götürdü, benim en gözde tuttuğum kaynatmayı gerektirmeden güvenle su içilebilecek bir saf su pınarı olan bir yer.

Durdum ve pınarın ruhuna bir çeşit dua okudum. Bu dua ormana yapılanlar için intikam alma yeminini içeriyordu. Günlüğüm şöyle devam ediyor:

“...ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde eve geri döndüm- Bir şeyler yapmam gerekiyordu!”

Neden gitmem gerektiğinin ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.

- Teknolojik bölgelere karşı eylem yapma fikrine ne neden oldu? Uygarlığın yıkılması için sence ne yapılması gerekiyor?

Bu sorulara tam bir cevap vermek çok uzun zaman alırdı. Ama şunları söylemek yerinde olur:

Uygarlık problemi teknoloji problemiyle özdeştir. Teknolojiden bahsettiğimde sadece araçlar ve makineler gibi fiziksel aygıtlardan söz etmiş olmadığımı öncelikle açıklamama izin verin. Kimya, Sivil Mühendislik veya biyo-teknoloji teknikleri gibi teknikleri de dahil ediyorum. Ayrıca iş yönetimi benzeri organizasyonel teknikler kadar eğitimsel psikoloji veya propaganda gibi insan tekniklerini de dahil ediyorum. Elbette ki, bu teknikler, bütün teknolojik sistemin bağlı olduğu fiziksel aygıtlar – araçlar, makineler ve yapılar - olmadan ileri düzeyde var olamazlar.

Bununla birlikte, kelimenin en geniş manasıyla sadece modern teknolojiyi değil toplumun en eski evrelerinde var olmuş olan teknikleri ve fiziksel aygıtları da kapsamaktadır.

Örneğin, sabanlar, hayvanlar için koşun takımları, demircilik araçları, bitki ve havyaların evcilleştirilip yetiştirilmesi ve tarım teknikleri,

hayvan çiftçiliği ve metal işçiliği gibi. Eski uygarlıklar, insanın üzerinde ve organizasyonel tekniklerin büyük sayılarda insanı yönetmek için kullanıldığı gibi bu teknolojilere bağlıydılar. Uygarlıklar üzerinde temellendikleri teknoloji olmadan var olamazlar. Aksine, teknoloji nerede varsa, uygarlık da muhtemelen yakında veya daha sonra gelişmektedir.

Bu yüzden, uygarlık sorunu teknoloji sorunuyla eşit sayılabilir. Teknolojiyi daha geriye itebilirsek, uygarlığı da daha geriye itebiliriz. Eğer teknolojiyi taş devrine tamamen döndürebilsek, ortada uygarlık kalmayacaktır.

- Şiddetin zorbalık olduğunu düşünmüyor musun?

İddia edilen eylemlerime gönderme yaparak, “Şiddetin zorbalık olduğunu düşünmüyor musun?”

diye sormuşsun. Elbette ki şiddet zorbalıktır. Ve ayrıca şiddet doğanın kaçınılmaz bir parçasıdır da. Eğer yırtıcı hayvanlar av türlerinin üyelerini öldürmezlerse, av türleri yenebilen her şeyi tüketerek kendi çevrelerini talan edecekleri kadar çoğalırlar. Çoğu türde hayvan kendi türünün üyelerine karşı bile şiddet kullanır. Örneğin, şu çok iyi biliniyor ki, vahşi şempanzeler çoğu kez diğer şempanzeleri öldürür (Time Dergisinin 19 Ağustos 2002 sayısındaki 56. sayfaıı incele!).

Aylar ve Diğer Baş Yırtıcılar Dergisi (Cilt 1, Sayı 2, Sayfa 28-29) ayların dövdüğünü ve bir ayının yaralandığını gösteren bir resim sergiliyor ve bu gibi yaralanmaların ölümcül olabileceğinden bahsediyor. Deniz kuşları arasında, her yuvada iki yumurta bulunur. Yumurtadan yavru çıktıktan sonra, yavru kuşlardan biri

diğerine saldırır ve onu yuvadan atar, sonunda diğeri ölür. (Science News Cilt 163,15 Şubat 2003'teki “Sibling Desperado” adlı makaleyi oku!).

Vahşi doğadaki insanlar en saldırgan türlerden birini teşkil ediyor. Avcı-toplayıcı insanların kültürlerinin iyi bir genel incelenmesi (Little, Brown and Company, Boston ve Toronto, 1971) tarafından yayınlanan Carleton S. Coon'un yazdığı Avcı İnsanlar kitabıdır ve bu kitapta insanlar tarafından diğer insanlara karşı şiddet uygulayan avcı-toplayıcı toplumlardaki sayısız örnekleri bulacaksınız. Profesör Coon şunu açığa çıkarıyor ki (sayfa XIX. 3,4,9,10), avcı toplayıcı insanları takdir ediyor ve uygar olanlardan daha şanslı saymaktadır. Fakat o dürüst bir insan ve modern insanın hoşuna gitmeyen şiddet gibi ilkel yaşamın bu yönlerini sansürlüyor.

Bu yüzden, şu açık ki, şiddetin önemli bir miktarı insan yaşamının doğal bir parçasıdır. Şiddette kendi başında bir yanlışlık yok. Belirli her hangi bir durumda, şiddetin iyi veya kötü olup olmadığı onu nasıl ve hangi amaçla kullanıldığına bağlıdır.

Modern insanlar neden şiddete tek başına bir kötülük olarak bakıyorlar ki o zaman? Bunu sadece tek bir nedenden yapıyorlar: Propaganda tarafından beyinleri yıkıyor. Modern toplum insanları şiddet tarafından korkmayı öğretmek için propagandanın çeşitli biçimlerini kullanmaktadır çünkü teknoloji endüstriyel sistemin ürkek, uysal ve kendi otoritesini kabul ettirdiği popülasyonlara ihtiyacı vardır, sorun çıkarmayacak veya sistemin düzenli işleyişini aksatmayacak bir popülasyon. Güç esas olarak fiziksel kuvvete dayanmaktadır.

İnsanlara şiddetin yanlış olduğunu öğreterek (tabii sistem kendisi şiddeti polis veya ordu yoluyla kullandığından hariç olarak), sistem fiziksel güç üzerindeki kendi tekelini devam ettirmektedir ve bu yüzden bütün gücü kendi ellerinde tutar.

İnsanların şiddetin yanlış olduğu inançlarını açıklamak için uyduracakları her hangi bir felsefi veya ahlaki rasyonalizasyon, insanların bu inançların gerçek nedeninin sistemin propagandasını habersiz bir biçimde yuttuklarını gösterir.

- Anarşistler, yeşil anarşistler, anarko-ilkelciler,vejetaryenlik/veganlık ve hayvan ürünlerinin kullanımı ve hayvan yenmesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Onlara katılıyor musun? Hayvan/Dünya Özgürlüğü konusundaki fikrin ne? Earh First!, Earth/Animal Liberation Front gibi örgütlere nasıl bakıyorsun?

Burada sözünü ettiğin bütün gruplar tek bir hareketin parçalarıdır. (Buna GA “Yeşil Anarşist” Hareket diyelim). Elbette ki, bu insanların uygarlık ve teknolojiye karşı oldukları boyutu doğrudur. Fakat, bu hareketin gelişimindeki biçiminden dolayı aslında tekno-endüstriyel sistemi korumaya yardımcı olabilir ve devrime bir engel olarak hizmet ederler. Bunu açıklayacağım:

İsyanı doğrudan yok etmek veya bastırmak zordur. İsyana güç tarafından bastırıldığında, sık sık otoritelerin kontrol etmek için zor buldukları bazı yeni biçimlerde sonradan yeniden patlak verirler.

Örneğin, 1878’de Alman Reichstag hareketin ezilmesinin ve hareketin katılımcılarını dağıtmasının,

şaşırtmasının ve cesaretlerini kırmasının bir sonucu olarak Sosyal Demokratik harekete karşı sert ve baskıcı kanunları yasalaştırdı. Ama sadece kısa bir süreliğine. Hareket kendisini sonunda yeniden bir araya getirdi, daha enerjik hale geldi ve kendi fikirlerini yaymanın yeni yollarını buldu, böylelikle 1884’te daha öncesinden daha da güçlü hale geldi. (G.A. Zimmermann, Das Neunzehnte Jahrhundert : Geschichtlicher und kulturhistorischer Rückblick, Druck und Verlag von Geo. Brumder, Milwaukee, 1902, sayfa 23.)

Bu yüzden, insan meselelerinin kurnaz izlemcileri bir toplumun güçlü sınıflarının kendilerini isyana karşı sadece sınırlı bir boyuta kadar doğrudan baskı ve güç kullanarak ve isyanın yönünü değiştirmek için temel olarak manipulasyona bel bağlayarak daha etkili savunabileceklerini bilmektedirler. Kullanılan en etkili yöntemlerden biri, isyankar itici güçlerin sisteme zarar verdiği yollarda ifade edildiği kanalları sağlamaktır. Örneğin, Sovyetler Birliği’nde hicivsel bir dergi olan Krokodil’in şikayetler için bir yol açmak ve Sovyet Sistemine her hangi ciddi bir biçimde isyan etmemek veya kimsenin Sistemin meşruluğunu sorgulamamasına öncülük edecek bir yolda otoritelerin içselleştirilmesi için tasarlanmıştı.

Fakat Batı’nın “demokratik” sistemi, Sovyetler Birliğinde bulunmuş olandan daha etkili ve sofistike olan isyanın yönünü değiştirmek için mekanizmaları yavaş yavaş geliştirmektedir. Şu hakikaten olağanüstü bir gerçektir ki, modern Batı toplumlarındaki insanlar isyan ettiklerini tasarladıklarına karşı sistemin değerlerinin lehine ayaklanmaktadırlar.

İrksal ve dinsel eşitlik, kadınlar ve homoseksüeller için eşitlik, hayvanlara insancıl muamele lehine sol “isyanlar” falan filan. Fakat bunlar Amerikan Kitle Medyasının bize her gün sürekli öğrettiği değerlerdir. Solcuların tamamıyla medya propagandasıyla öyle beyinleri yıkanmış ki, tekno-endüstriyel sistemin kendi değerleri olan bu değerler açısından sadece “isyan edebilirler”. Bu bakımdan sistem, kendisine zararlı olan kanallarında solun isyankar itici güçlerinin yönlerini başarılı bir şekilde değiştirmiştir.

Teknolojiye ve uygarlığa karşı isyan gerçek bir isyandır, varolan sistemin değerleri üzerine gerçek bir saldırıdır. Fakat yeşil anarşistler, anarko-primitivistler, falan filan (GA Hareketi) uygarlığa karşı isyanlarının büyük boyutlarda etkisiz hale getirilmesine neden olan soldan aşırı derecede etkilenmiş olmalarının altında kalmışlardır. Uygarlığın değerlerine karşı isyan edecek yerde, kendilerine bir çok uygarlaşmış değer edindiler ve bu uygarlaşmış değerleri kapsayan ilkel toplumların imgesel bir resmini inşa ettiler. Onlar avcı-toplayıcıların günde sadece iki veya üç saat (haftada 14-21 saate tekabül eder) çalışmış olduklarını, cinsiyet eşitliği olduğunu, hayvan haklarına saygı gösterdiklerini ve kendi çevrelerine zarar vermemeye özen gösterdiklerini falan filan iddia etmektedirler. Ama bunların hepsi bir efsanedir. Bunların uygarlıktan nispeten etkilenmekten kurtulmuş oldukları zamandaki avcı-toplayıcı toplumları kişisel olarak gözlemleyen insanlar tarafından yazılmış bir çok raporu okursanız, göreceksiniz ki:

1. Bütün bu toplumlar hayvan ve hayvan yiyeceklerini yemektedirler; hiçbirisi vegan değildi.

2. Bu toplumların çoğu, hayvanlara karşı acımasızdılar.
3. Bu toplumların çoğunluğu cinsiyet eşitliğine sahip değildi.
4. günde iki veya üç saat veya hafta da 14-21 saat çalışma tahmini “çalışmanın” yanıltıcı bir tanımlanmasına dayanmaktadır. Tamamen göçebe avcı-toplayıcılar için en gerçekçi minimum tahmini, galiba haftada yaklaşık kırk saattir ve bazıları bundan daha fazla çalışmaktaydı.
5. Bu toplumların çoğu barışçıl değillerdi.
6. Rekabet çoğunda veya belki de bu toplumların tamamında vardı. Bazılarında rekabet sert biçimler alabiliyordu.
7. Bu toplumlar kendi çevrelerine zarar vermemeye özen göstermek boyutunda fazlasıyla değişmektedirler. Bazıları mükemmel doğal kaynakları koruma yanlıları olabilirler, ama diğerleri aşırı avlanma, ateşin pervasızca kullanımı veya başka biçimler yoluyla kendi çevrelerine zarar vermişlerdir.

Bir önceki ifadelerin desteklenmesinde sayısız sağlam bilgi kaynağından bahsedebilirdim, fakat eğer öyle yapsaydım, bu mektup manasız bir biçimde uzun olurdu. Daha uygun durumlar için tam belgelemeyi erteleyeceğim. Burada birkaç örnekten bahsedeceğim.

Hayvanlara yapılan zulüm. Mbuti pigmeleri: “Çocuk hayvanın midesinin et kısmında hayvanı yerde kıpırdamaz hale getirerek onu mızrakla tek vuruşla avladı. Fakat hayvan hala yeterince canlıydı ve kurtulmak için mücadele ediyordu...

Maipе hayvanın boynuna başka bir mızrak vuruşu yaptı, ama hayvan hala kıvranıyor ve mücadele ediyordu. Hayvanın kalbini deşecek olan üçüncü mızrak vuruşu gelmeden hayvan direnmeyi bıraktı.

“...Pigmeler ölen hayvanı işaret eden ve gülen heyecanlı bir grupta yer almaktadırlar....”

“Diğеr zamanlarda ölüm ne kadar yavaş gelirse etin daha yumuşak olacağıyla açıklayan ve hala canlı olan kuşların tüylerini yakan Pigmeler görmüştüm. Ve kendileri gibi değеrli olan av köpekleri, doğumlarından ölümlerine kadar acımasız bir biçimde tekmelenmekteydiler.” (Colin Turnbull, Orman İnsanları, Simon and Schuster, 1962, sayfa 101.)

Eskimolar : Gontran de Poncins’le birlikte yaşamış olan Eskimolar köpeklerini vahşі bir biçimde dövüyorlar ve tekmeliyorlardı. (Gontran de Poncins, Kablona, Tüme-Life Boks, Alexandria, Virginia, 1980, sayfa 29,30,49,189,196,198,199,212,216.)

Siriono : Siriono bazen hayvanları canlı olarak tutsak ederdi ve onları kampa geri götürürlerdi, ama onlara yiyecek hiçbir şey vermezlerdi, ve çocuklar hayvanlara yakında ölecek bir biçimde çok kabaca davranırlardı. (Allan R. Holmberg, Nomads of the Long Bow: The Siriono of Eastern Bolivia, The Natural History Pres, Garden City, New York, 1969, sayfa 69-70,208.) Siriono, yılın belirli zamanlarında kısıtlı bir boyutta mahsül ektiklerinden bu yana, saf avcı-toplayıcı değіllerdir, fakat çoğunlukla avcılık ve toplayıcılıkla yaşarlardı. (Holmberg, sayfa 51, 63, 67, 76-77, 82-83, 265.)

Cinsiyet eşitliğinin yokluğu. Mbuti Pigmeleri. Turnbull Mbuti’lerin arasında, “Bir kadın bir erkekten sosyal olarak aşağı değildi” (Colin Turnbull, Wayward Servants, The Natural History Pres, Garden City, New York, 1965, sayfa 270), ve bu yüzden “kadına karşı ayrımcılık yapılmamakta” (Turnbull, Forest People, sayfa 154) diyor. Fakat aynı kitaplarından Turnbull, Mbuti’nin bugünkü cinsiyet eşitliği kavramına sahip olmadığını gösteren bir takım gerçekleri de belirtmektedir. “Belirli bir orandaki erkeklerin karılarını dövmelelerine iyi olarak bakılmakta ve karıların kocalarına karşı saldırıya geçmesi beklenmektedir.” (Wayward Servants, sayfa 287.) “O karısından çok memnun olduğunu ve karısını dövmenin gerekli olduğunu düşünmediğini söylemektedir.” (Orman İnsanları, sayfa 205.) Erkek dişisini yere atar ve sille tokat döver (Wayward Servants, sayfa 211). Koca karısını döver (Wayward Servants, sayfa 192). Mbutiler Amerikalıların “tarihe tecavüz” olarak adlandırdıklarını uygulamaktadırlar (Wayward Servants, sayfa 137). Turnbull kendi karılarına emirler veren erkeklerin iki durumundan bahsetmektedir (Wayward Servants, sayfa 288-289; Orman İnsanları sayfa 265). Turnbull’un karılarına emir veren erkeklerden bahseden kitabında hiçbir durum göremedim.

Siriono : Siriono karılarını dövmezdi. (Holmberg, sayfa 128.) Fakat: “Bir kadın erkeğinin hizmetindeydi.” (Holmberg sayfa 125.) “Dağılık aile genelde en yaşlı aktif erkek tarafından yönetilirdi”. (Sayfa 129) “Kadınlar... erkekler tarafından yönetilirlerdi.” (Sayfa 147). “Cinsel teklifler genelde erkekler tarafından yapılırdı... Eğer bir erkek ormanda bir kadınla

yalnız kalırsa...onu yere kaba bir şekilde yatırır ve her hangi bir söz söylemeden kadından ödülünü alırdı.” (Sayfa 163). Aileler kesinlikle erkek çocuklara sahip olmayı tercih ederlerdi. (Sayfa 202. ayrıca sayfa 148.156.168-169,210,224’e de bakın.)

Avustralyalı Aborjinler:

“Avustralya’da en kuzeyde ve batıda... fark edilebilir bir güç 30-50 arası yaş gruplarının olgun, tamamıyla üyeliğe adapte olmuş ve genellikle çok karılı erkeklerin ellerinde bulunmaktadır ve kadınlar ve daha genç erkekler üzerindeki kontrol onlar arasında paylaşılmaktaydı.” (Carleton S. Coon, *Avlanan İnsanlar*, önceden bahsetmiştim, sayfa 255.) Bazı Avustralyalı kabileler arasında, genç kadınlar temel olarak erkekler için çalışmaları gerektiği için yaşlı erkeklerle evlenmeye zorlanmaktaydılar. Reddeden kadınlar razı olana dek dövülürdü. (Aldo Massola, *The Aborigines of South-Eastern Australia: As They Were*, The Griffin Pres, Adelaide, Avustralya, 1971. Tam sayfa numarasını bilmiyorum ama 70. ve 80. sayfalar arasında bulabilirsin.)

(“Avcı ve Toplayıcılar: Gruplarda Ekonomik Davranış”, Stuart Plattner’da (editör) *Economic Anthropology*, Stanford University Pres, 1989, sayfa 21-48. Cashdan) Belirli bir grup Kung Bushmen’in haftada 40 saatten biraz fazla çalıştıklarını keşfeden Richard Lee’nin bir çalışmasını tartışmaktadır. Ve Cashdan, Lee’nin çalışmasının Kung’ların en az derecede çalıştıklarında ve yılın diğer zamanlarında daha çok çalışmış olabileceğini anladığı kanıtının bulunduğunu 24-25. sayfalarda işaret etmektedir. Cashdan yine Lee’nin çalışmasının çocukların bakımında

harcanan zamanı belirtmediğini 26. sayfada işaret eder. Ve 24-25. sayfalarda Cashdan Lee ile birlikte çalışmış olan Bushmen’lerden daha fazla saat çalışmış olan diğer avcı-toplayıcılardan bahseder. Haftada kırk saat tamamıyla göçebe avcı-toplayıcıların belki de tahminen minimum çalışma süreleridir. (Gontran de Poncins, *Kablona*, önceden bahsedildi, sayfa 111) onun birlikte yaşadığı Eskimolar günde 15 saat çalışıyorlardı. O belki de onların her gün 15 saat çalıştığını söylemek istemiyordu, fakat kitabından şu açık ki, onun Eskimoları ağır çalışmaktaydı. Av yapmak için tuzaklar kullanan Mbuti pigmeleri arasında, “Hem erkeklerin hem de kadınların içinde zaman ve kazandıklarında yerine getirdikleri tuzak kurma neredeyse tüm gün süren bir uğraşıydı...” (Turnbull, *Orman İnsanları*, sayfa 131.) Siriono arasında erkekler ortalama olarak her diğer günde avlanmaktaydı. (Holmberg, sayfa 75-76.) Çalışmaya tam vaktinde başlarlar ve genellikle kampa öğlen 4 ve 6 arasında dönerlerdi. (Holmberg, sayfa 100-101)

Bu avlanmayı ortalama en az 11 saat yapar, ve haftada üç ve bir yarım günde, bu ortalama olarak haftada en az 38 saatlik avlanma süresine denk gelir. Erkekler avlanmadıkları günlerde önemli bir oranda bir çalışma da yaptıklarından beri (sayfa 76, 100), haftalık çalışmaları, yıl üzerinden ortalaması alındığında, 40 saatten çok daha fazladır. Aslında, Holmberg Siriono’nun yalnız bu aktivitelerde bir hafta yaklaşık 56 saat anlamına gelen avda veya toplamada (sayfa 222) uyanıklık zamanlarının yaklaşık yarısını harcadıklarını tahmin etmiştir. Diğer çalışmalarda katıldığında, çalışma haftası 60

saatin üzerinde olmuş olurdu. Siriono kadını “eşinden daha az dinlenmekten hoşlanmakta” ve “çocuklarını olgunluğa getirme yükümlülüğü dinlenmek için biraz zaman bırakıyordu.” (Holmberg, sayfa 224) Siriono’nun ne kadar ağır çalışmak zorunda olduğunu gösteren diğer bilgiler için, (87,107,157,213,220,223,246,248-249,254,268. sayfalara bakın.)

Şiddet. Daha önce de bahsettiğim gibi, şiddetin sayısız örneği Coon’un Avcı İnsanlar kitabında bulunabilir. Gontran de Poncins’e göre, (Kablona, sayfa 116-120,125,162-165,237-238,244) cinayetler geçmişte genelde bıçakla yapılırdı, onun Eskimoları arasında oldukça yaygındı. Mbuti pigmeleri, Turnbull onlar arasında hiçbir cinayet olayından bahsetmediğine göre, belki de bildiğim en az şiddet kullanan ilkel topluluklardı (çocuk öldürmelerinden ayrı olarak; Wayward Servant, sayfa 130). Bununla birlikte, The Forest People and Wayward Servants kitabı boyunca Turnbull, yumruk ve sopalarla yapılan bir çok dövme ve kavga olayından söz etmektedir. (Paul Schebesta, Die Bambuti-Pygmaen vom Ituri, Cilt I, Institut Royal Colonial Belge, Brüksel, 1938, sayfa 81-84’te) 19. yüzyılın ilk yarısında Mbuti’lerin ormanda yaşamış olan köylü Afrikalılara karşı ölümcül bir savaş açtıklarının kanıtını göstermiştir. (Çocuk öldürmeleri için, Schebesta, sayfa 138’e bakın.)

Rekabet. Avcı ve toplayıcı toplumlarda rekabetin varlığı bazılarında meydana gelen kavgalar ile gösterilmektedir. (Mesela Coon’un, Avcı İnsanlar kitabının 238,252,257-258. sayfalarına bakın.)

Eğer fiziksel bir dövüş bir çeşit rekabet değilse, hiçbir şeydir. Dövüşler eşler için rekabetten meydana gelmiş olabilir.

Örneğin, Turnbull, (Wayward Servants, sayfa 206’da) bir erkek için kavga eden iki kadından birinin üç dişini kaybetmesinden bahseder. Coon,(sayfa 260’da) Avustralya Aborjin erkeklerinin kadınlar için dövüştüklerinden söz eder. Yemek için rekabet de kavgaya neden olurdu. “Bu (et) paylaşımının herhangi bir tartışma veya keskinlik olmadan yapıldığı anlamına gelmez. Tam tersine kavgalar sık sık av sonrası kampa dönerken uzun ve gürültülü bir şekilde yapılırdı...” (Turnbull Wayward Servants, sayfa 158). Coon, bazı Eskimolar arasında balina eti paylaşımı için “çok gürültülü tartışmalardan” söz eder. (Avcı İnsanlar, sayfa 125.)

İlkel insanların rekabetçi olmadığı, vejetaryen doğal kaynakları koruma yanlıları oldukları, cinsiyet eşitliğine sahip oldukları, hayvan haklarına saygı gösterdikleri ve yaşamak için çalışmak zorunda olmadıklarının ne kadar saçma bir imge olduğunu gösteren somut gerçeklerden bahsetmeye devam edebilirdim. Ama bu mektup çok fazla uzadı, verdiğim bütün örnekler yeterli olacaktır.

Avcı-toplayıcı yaşam biçiminin modern yaşamdan daha iyi olmadığını ima etmeye çalışmıyorum. Tam tersine, mukayese edilemeyeceğine inanıyorum. Avcı-toplayıcılar üzerinde çalışmış olan birçok belki de çoğu gözlemci onlara saygılarını, takdirlerini ifade etmiştir veya onlara gıpta ile bakmıştır. Mesela, Cashdan, sayfa 21’de, avcı-toplayıcı yaşam tarzını “yüksek derecede başarılı” bulduğundan söz etmektedir. Coon sayfa XIX.’da avcı-toplayıcıların “tam ve memnun edici yaşamlarından” bahsetmiştir. Turnbull, (Orman İnsanları, sayfa 26’da) şöyle der:

(Mbutiler) yaşamlarını berbat eden o kadar zorluk, problem ve trajedilere rağmen sevinç ve mutluluk dolu ve dertten yoksun insanlardır.”

(Schebesta, sayfa 73'te) şöyle yazar:

“Ne çok tehlike var, ama tarih öncesi çağlara ait ormanlardaki sayısız yolculukları ve av gezileri ne eğlenceli deneyimler! Bizim şiirsel olmayan mekanik çağımızın, orman insanların mistik-sihirli düşünme biçimlerine derin bir şekilde dokunabilecek ve onların davranışlarına şekil verebilecek bir işareti yoktur.” (Ve sayfa 205'te:) “Pigmeler, bizden önce fiziksel organizmalarının bozulmadan ve doğaya uygun olarak kendilerine özel yaşayan insanlar gibi insan ırkının en doğal insanlarından biri olarak durmaktadırlar. İlkel özellikleri arasında görülmedik bir şekilde sağlam doğallık ve canlılık, ve emsalsiz bir neşelilik ve dertten uzaklık vardır. Onlar, doğanın kanunlarına uygun olarak yaşamlarını geçiren insanlardırlar”.

Ama açıktır ki, ilkel yaşamın uygar yaşamdan neden daha iyi olduğunun nedeni ne cinsiyet eşitliğidir, ne hayvanlara gösterilen merhamettir, ne rekabetin olmayışıdır veya şiddetsizliktir. Bu değerler modern uygarlığın saf değerleridir. Bu değerleri avcı-toplayıcı toplumlar üzerinde tasarlayarak, GA Hareketi gerçeklikte asla var olmamış olan ilkel bir ütopya mitini yaratmıştır.

O yüzden, GA Hareketi uygarlık ve modernliği reddettiğini iddia ettiği halde, modern toplumun en önemli değerlerinin bazılarını esir kalmıştır. Bu nedenden dolayı, GA Hareketi etkili bir devrimci hareket olamaz.

İlk olarak, GA Hareketinin enerjisinin bir parçası, ırkçılık, cinsiyetçilik, hayvan hakları, homoseksüel hakları falan filanlar gibi sahte devrimci sorunlar lehine gerçek devrimci hedeflerden – genel olarak modern teknolojiyi ve uygarlığı yok etmek için- sapmaktadır.

İkinci olarak, bu sahte devrimci sorunlara teslim olduğundan dolayı, GA Hareketi çok fazla solcuyu – modern uygarlıktan kurtulmakla ilgilenmeyen, daha çok ırkçılık, cinsiyetçilik gibi solcu sorunlarla uğraşan- cezp etmektedir. Bu da hareketin enerjisini teknoloji ve uygarlık sorunundan uzaklaşmasına neden olmaktadır.

Üçüncü olarak, kadınların, hayvanların, homoseksüellerin haklarını koruma amacı uygarlığı yok etme amacıyla birbirlerine zıttır, çünkü ilkel toplumlarda kadınların ve homoseksüellerin çoğu zaman eşitliği olmamıştır, ve böyle toplumlar genelde hayvanlara zalimce davranırlardı. Eğer birinin hedefi bu grupların haklarını savunmaksa, o zaman en iyi politikası modern uygarlıkla uzlaşmaktır.

Dördüncü olarak, GA Hareketinin modern uygarlığın saf değerlerinin çoğunu saf bir ilkel ütopya miti olarak benimsemesi, tekno-endüstriyel sistemden kurtulmak için etkili, gerçekçi eylem yapmak yerine ütopyacı fantezilerine çekilmeye daha eğimli pratik olmayan, saf, hayalci ve uyuşuk insanları çok fazla cezp etmektedir.

Aslında, GA Hareketinin Hristiyanlıkla aynı rotaya kayabileceği gibi bir mezar tehlikesi de vardır. Başlangıçta, İsa'nın liderliği altında, Hristiyanlık sadece

dinsel bir hareket değildi ayrıca sosyal bir devrim hareketiydi. Tamamıyla dinsel bir hareket olarak Hristiyanlık başarılı oldu, fakat devrimci bir hareket olarak tamamıyla başarısızlığa uğradı. Kendi zamanının sosyal eşitsizliklerini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, ve Hristiyanlar imparator Konstantin'le anlaşma fırsatı bulur bulmaz, Roma İmparatorluğunun güç-yapısının bir parçası olup bütün değerlerini sattılar.

GA Hareketi ve eski Hristiyanlığın psikolojisi arasında rahatsızlık veren bir benzerlik ortaya çıkmaktadır. İki hareket arasındaki paralellikler göze çarpmaktadır: ilkel ütopya= Eden'in Bahçesi; uygarlığın gelişimi= İlk Günah, Bilgi Ağacından elmanın yenmesi; Devrim= Cezalandırma Günü; ilkel ütopyaya geri dönüş= Tanrının Krallığına varış. Veganizm belki de Hristiyanlığın (Paskalya sırasında oruç tutmak) ve diğer dinlerin beslenme kısıtlamaları gibi aynı psikolojik rolü oynamaktadır. Ağaç kesme makinelerinin falan bloke edilmesinde kendi vücutlarını kullanan eylemciler tarafından alınan riskler, kendi inançları için ölen eski Hristiyanların şehitliğiyle karşılaştırılabilir (Hristiyanların şehitliği bugünkü eylemcilerin taktiklerinden daha fazla cesaretlilik istiyor o ayrı). GA Hareketi Hristiyanlıkla aynı yolda gitmeye devam ederse, devrimci bir hareket olarak tamamen bir başarısızlık olacaktır.

GA Hareketi belki sadece işe yaramaz olmayacaktır, aynı zamanda da işe yaramaz olandan daha kötü olacaktır, çünkü bu hareket etkili bir devrimci hareketin gelişiminde

bir engel olabilecektir. Teknolojiye ve uygarlığa karşı muhalefet GA Hareketinin programlarının önemli bir parçası olduğundan beri, teknolojik uygarlığın dünyaya neler yaptığı hakkında endişeli olan genç insan bu hareketin içine sürüklenmektedirler. Elbette ki sadece bu genç insanlar solcu, saf, hayalci, beceriksiz tipler değildirler; bazılarının gerçek devrimciler olmaya potansiyelleri vardır. Ama GA Hareketi içinde solcular ve diğer işe yaramaz insanlar içinde boğulmaktadırlar, böylece etkisiz hale getirilmekte ve yozlaşmakta ve onların devrimci potansiyelleri boşa harcanmaktadır. Bu anlamda, GA Hareketi potansiyel devrimcilerin yok edicisi olarak tanımlanabilir.

Kendisini GA Hareketinden ve onun saf uygar değerlerinden katı bir şekilde ayıracak yeni bir devrimci hareket gereklidir. Cinsiyet eşitliğinin, hayvanlara merhamet göstermenin, homoseksüellere tolerans göstermenin yanlış olduğunu ima etmiyorum. Fakat bu değerlerin teknolojik uygarlığı yok etme çabasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar devrimci değerler değildirler. Etkili bir devrimci hareket, bunların yerine beceri, kendi kendine disiplin, dürüstlük, fiziksel ve zihinsel dayanma gücü, dışsal etkenlere ve sınırlamalara tolerans göstermeme, fiziksel acıya tahammül etme kapasitesi ve hepsinin üstünde yüreklilik gibi ilkel toplumların katı değerlerini benimsemelidir.

**Saygılarımla,
Ted Kaczynski**

UNABOMBER

TERÖRİST DEĞİLDİR

YAZIŞMA ADRESİ

Theodore KACZYNSKI / 04475-046
FCI FLORENCE Federal Correctional
Institution, PO BOX 6000, CO 81226 / USA